

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Русе, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Милен Петров

Членове: Силвия Павлова
Мария Велкова

при участието на секретаря Маня Пейнова
като разгледа докладваното от Милен Петров Въззивно гражданско дело №
20234500500791 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

Ж. С. С., чрез назначеният му от съда особен представител обжалва изцяло
решението по гр. д. № 3744/2022 г. по описа на РРС, с което е уважен предявения против
него положителен установителен иск с правно основание чл.422 ГПК. Развива оплаквания за
неправилност на решението като противоречащо на материалния закон. Моли въззивният
съд да го отмени и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск.

Ответникът по жалбата „Е.П.П.“ АД- гр.В. чрез редовно упълномощен процесуален
представител счита жалбата за допустима, но неоснователна по съображения, изложени в
отговора по чл.263 ГПК. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира
разноски.

Окръжният съд, след като съобрази събраните по делото доказателства и провери
атакуваното решение с оглед наведените в жалбата оплаквания, прие за установено
следното:

Жалбата е подадена в срок от страна, разполагаща с процесуална легитимация и
срещу подлежащ на обжалване акт, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството по делото е образувано по предявения от „Е.П.П.“ АД- гр.В. против
жалбоподателя иск с правно основание чл.422 ГПК- за установяване на вземане в размер на

313.52 лв.- главница и 12.37 лв.- мораторна лихва по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№ 825/2022 г. по описа на РРС. Предявяването на специалния установителен иск по чл.422 ГПК предполага наличие на издадена в полза на кредитора-ищец заповед за изпълнение на парично задължение, която е оспорена от длъжника с възражение в срока по чл.414 ГПК или същата е връчена на длъжника по реда на чл.47, ал.5 ГПК. Подаването на възражение, респ. връчването на заповедта за изпълнение по реда на чл.47, ал.5 ГПК поражда правния интерес за кредитора да предяви иск в преклузивния срок по чл.415, ал.1 ГПК с цел да установи със сила на пресъдено нещо съществуването на вземането и да стабилизира изпълнителната сила на заповедта, за да послужи същата като изпълнителен титул за реализиране на вземането срещу длъжника / арг. от чл.416 ГПК/. В конкретният случай е налице издадена в полза на ищеца заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, която е връчена на длъжника по чл.47, ал.5 ГПК. Този факт поражда правния интерес от търсената искова защита. Искът е предявен в законоустановения срок, същият е допустим и правилно е разгледан по същество от първоинстанционния съд. Това обуславя валидността и допустимостта на обжалваното решение.

Решението е правилно. При разглеждането на спора не са допустани процесуални нарушения, правилно са установени релевантните за спора факти и правилно е приложен материалния закон. В производството по иск с правно основание чл.422 ГПК ищецът следва да установи вземането по заповедта по основание и размер, а ответникът - фактите, които го изключват, унищожават или погасяват вземането. В настоящият случай ищецът е основал вземането си на договор за доставка на ел. енергия, надлежно отчитана и фактурирана. Жалбоподателят е подал искане №5808264/13.07.2021 г., с което изразява съгласие СТИ, което е било вътре в имота му да бъде изнесено на стълб, което е сторено на 15.07.2021 г. и е нямало как да се извърши без присъствието на клиента. Липсва спор и че ответника в първоинстанционното производство е собственик на находящ се в гр.В., *** имот и че е вписан като клиент на ищцовото дружество с кл. № ***, във връзка с продажба на ел. енергия за обект на потребление, с абонатен № *****.

Представените по делото справки, които не са оспорени, установяват, че ответното дружество доставя ел. енергия в заявления от жалбоподателя обект- имот, находящ се в гр.В. на горепосочения адрес. Периодично е отчитана реално потребената ел. енергия за имота, остойностявана е съобразно действащите цени и е надлежно фактурирана. Тези факти дават основание да се приеме, че за процесният период страните са в облигационно- правна връзка, породена от договор за доставка на електрическа енергия в недвижим имот- собственост на жалбоподателя, регулирани от ЗЕ, ПИКЕЕ и общите условия на доставчика, одобрени от ДКЕВР. С факта на сключване на договора жалбоподателят е придобил качеството на потребител на ел. енергия / клиент/. Липсват доводи и доказателства договорната връзка между страните да е прекратена, респ.да е настъпила промяна в собствеността или на ползвателя на обекта. Съгласно чл.17 от ОУ задължението за уведомяване е на потребителя и при липса на доказателства за такава промяна, съдът

приема, че именно жалбоподателят е задълженото по договора лице. В качеството си на потребител жалбоподателят е задължен периодично да заплаща дължимата цена за доставената в имота ел. енергия. Липсват доводи и доказателства дължимите от него суми за процесния период да са погасени. Напротив, от представените по делото фактура за доставена ел. енергия и от приложеното извлечение от сметка към 17.06.2022 г. за дължими суми на клиент на ищеца с кл. № *** и абонатен № *****, се установява, че ответника дължи на ищеца за доставена електрическа енергия общо сумата 313.52 лв. Счетоводното извлечение от партидата на ответника не е оспорено, нито опровергано с противни доказателства относно неговата редовност, поради което и съгласно чл.182 ГПК може да служи като доказателство за отразените в него факти.

Неизпълнението на задължението за заплащане на дължимата цена е нов правно релевантен факт, настъпил в договорната връзка на страните, който е поради нови правни последици. За кредитора е възникнало субективното право да претендира от длъжника реално изпълнение на периодичните задължения, заедно с обезщетение за забава, каквото е налице в случая. С оглед на това предявените искове се явяват основателни. Същите са доказани и по размер. Правилно и в съответствие с доказателствата по делото е прието, че ответникът по жалбата е установил, че е налице валиден договор за доставка на ел. енергия с жалбоподателя, както и за процесния период е доставил фактурираното количество ел. енергия, което не е заплатено и е налице основание за ангажиране на отговорността на жалбоподателя.

Правилно са определени и разноските съобразно правилата на чл.78 ГПК- както за исковото производство, така и за заповедно производство.

Тук е момента да се отбележи, че наведеното в жалбата възражение, че районния съд не е отчел заключението на приетата почеркова експертиза е неоснователно. Настоящият състав на съда приема, че по делото не е проведено законосъобразно оспорване на истинността на документ по реда на чл.193 и чл.194 ГПК. Не е спазен срока за откриване на такова производство. Съобразно нормата на чл.193, ал.1, изр.2 ГПК – „Когато документът е представен в съдебно заседание, оспорването може да бъде направено най-късно до края на заседанието“. В настоящият случай заверени преписи от Констативен протокол № 6750993/15.07.2021 г. и Искане № 5808264/13.07.2021 г. са представени в о.с.з. на 20.03.2023 г. и особеният представител на ответника не е направил надлежно оспорване, а е изискал справка от група „Миграция“ за влизанията и излизанията на С. в РБългария, от която справка се установява, че същия е влязъл в страната на 05.07.2021 г. и я е напуснал на 02.08.2021 г. Едва в следващото с.з. на 31.05.2023 г. е назначена по искане на особения представител съдебно-графологична експертиза, по която обаче са зададени и допуснати от съда крайно некоректни и нямащи общо със спора въпроси-Подписа положен върху искане с № 5808264 от 13.07.2021 г. и подписа положен върху констативен протокол с № 6750993 от 15.07.2021 г. от едно и също лице ли са положени? и Подписа положен от К.С. (този, който е извършил монтажа), записан в протокола под № 1 и подписа от дясно на Ж. С. С., положен върху присъствал и получил копие от протокола, дали са положени от едно и също лице?

Въпреки изложеното, тези действия на съда не се отразяват на правилността на обжалвания акт и постановено решение следва да бъде потвърдено.

На ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100.00 лв. и заплатено възнаграждение на особен представител в размер на 250.00 лв. Ответникът дължи и държавна такса за въззивната жалба по с/ка на РОС в размер на 50.00лв.

Мотивиран така, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 1399/11.10.2023 г., постановено по гр. д. № 3744/2022 г. по описа на Районен съд-Русе.

ОСЪЖДА Ж. С. С., ЕГН ***** от гр. В., *** да заплати на „Е.П.П.” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. В., *** сумата от 350.00 лв. – разноси за въззивното производство.

ОСЪЖДА Ж. С. С., ЕГН ***** от гр. В., *** да заплати по с/ка на Окръжен съд-Русе сумата от 50.00 лв.- държавна такса за въззивната жалба.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____